

TP MONITOR

Dokumentace k převodním cenám – je tolik důležitá?

Při prokazování souladu převodních cen s principem tržního odstupu kladou daňové správy důraz spíše na podstatu než na formu, ne jinak tomu je i v případě České republiky. Koneckonců, jedná se o jednu ze základních zásad daňového řízení. Povinnost finálního prokázání nastavení převodních cen, zvláště v případech sdělených pochybností správce daně, nese vždy daňový poplatník. Nicméně způsob a forma prokázání cenotvorby se v českém daňovém právu blíže nepodmiňuje určitou fixně požadovanou šíří důkazních prostředků. Je tedy plně v kompetenci daňového poplatníka, jak k problematice hodnověrné obhajoby tvorby převodních cen přistoupí. Konkrétně, při absenci specifického zákonného požadavku na formu dokumentace převodních cen **může poplatník prokázat soulad převodních cen s principem tržního odstupu jakýmkoliv dostupným důkazem**, který bude správcem daně akceptován.

Přestože není dokumentace převodních cen v českých právních předpisech přímo specifikována (na rozdíl od většiny evropských zemí), správci daně ji v praxi doporučují připravit v souladu s **Pokynem Ministerstva financí D-334**. Takto připravená dokumentace převodních cen tedy podniku poskytuje praktický komfort v oblasti komplexnosti (odpovídá-li její obsah skutečnosti). Důležitý je rovněž fakt, že se jedná o strukturu údajů, jež je převzata z publikovaných závěrů OECD a Evropské Komise. Proto taková dokumentace bude použitelná rovněž v zahraničí.

Je zřejmé, že se dnes daňové správy snaží neustále rozšiřovat škálu požadavků na podniky v záležitostech převodních cen. Naopak společnosti usilují o co nejkonkrétnější a nejužší výčet údajů, které mají správci daně poskytnout, a zároveň se oprávněně obávají přílišné administrativní náročnosti. Jakýmsi konsensuálním řešením je právě zmiňované doporučení ministerstva financí ve formě Pokynu D-334.

Pokud nahlédneme do osnovy doporučené dokumentace k převodním cenám, narazíme na členění poskytovaných informací do dvou částí. První částí je základní dokumentace (tzv. „**Masterfile**“), tedy informace o celé skupině

podniků, jednotně použitelné pro všechny členské státy EU. Jde o poskytnutí celkového přehledu vztahů a ekonomických procesů v nadnárodní skupině. Konkrétní podnik ve skupině je pak povinován zpracovat druhou část dokumentace specifickou pro konkrétní zemi (tzv. „**Localfile**“), požadovanou státem v místě své rezidence. Ta by v návaznosti na první část měla obsahovat především popis jednotlivých transakcí, srovnávací analýzu včetně analýzy funkcí a rizik a zvolené metody uplatněné při tvorbě převodních cen.

V blízké budoucnosti pak přibude třetí část dokumentace tzv. „**Country-by-Country Reporting (CbC)**“ obsahující další údaje o spřízněných osobách, kterou budou povinně připravovat mateřské společnosti nadnárodních skupin podniků s konsolidovaným obrátem vyšším než 750 mil. EUR. Účinnost této povinnosti se očekává v roce 2018 s údaji již za rok 2016.

Stále platí, že obsah dokumentace převodních cen je zkoumán správci daně především z pohledu jeho podstaty a souladu se skutečností. Informovaný správce daně (tím méně soud následně zkoumající jeho posouzení) s nejvyšší pravděpodobností neakceptuje dokumentaci jako platný důkaz pouze na základě jejího souladu s doporučeným formátem, pokud budou popsána fakta odlišná od skutečného stavu a nebudou zohledňovat, mimo jiné, funkce a rizika zkoumaných společností. **Správce daně také určitě napadne jakékoliv logické nedostatky nebo nepřesvědčivou argumentaci.**

Z toho vychází, že je pro finanční, daňové nebo ekonomické ředitele podniků **žádoucí věnovat dokumentování převodních cen** náležitou pozornost, protože:

- si s předstihem ověří správnost nastavení převodních cen;
- si zajistí důkazní prostředky pro správce daně;
- předejdou hned prvnímu „nedorozumění“ při kontaktu se správcem daně.

Duben 2016